

Daniel Argimon

El gran mestre de l'informalisme català

Daniel Argimon i Granell (Barcelona, 20 de juny de 1929 - 21 de novembre de 1996) és considerat, juntament amb Antoni Tàpies, Modest Cuixart o Josep Guinovart, un dels grans mestres de l'informalisme català.

L'any 1946 va començar estudis superiors de perit elèctric a *l'Escola Industrial de Terrassa*, formació que abandonarà el 1952 per dedicar-se a l'art. El seu avi matern regentava una editorial dedicada a la reproducció d'imatges religioses on Argimon hi va treballar al departament tècnic (elecció del paper, dels colors, etc.), entre 1952 i 1956, activitat que influirà en la futura carrera de l'artista com a gravador i litògraf. Simultàniament assisteix com a alumne lliure a classes nocturnes de dibuix i pintura a *l'Escola Massana*.

Seguint els passos del seu avi, Argimon es dedicarà breument a la promoció comercial de gravats editats per una empresa francesa (Picasso, Braque, Chagall, Derain, Foujita...) i obrirà el seu propi negoci editorial de reproduccions, interessant precedent per a la seva carrera artística. L'any 1959 va conèixer a Juan Eduardo Cirlot, poeta i crític d'art, que va ajudar a Argimon tant a nivell personal com professional. El 1965, Argimon obté el premi del *Cercle Maillol* atorgat per *l'Institut français* de Barcelona i és becat pel govern francès per a una estada a París, on estudiarà litografia a *l'École des Beaux-Arts*. Al seu retorn de París, el 1967, Argimon va començar a compaginar la seva activitat en el món de l'art amb la docència, treballant com a professor de dibuix en el *Lycée français* de Barcelona. El 1968, *l'Institute of International Education* li va atorgar una beca que li permet residir nou mesos a Nova York, estada que va influir notablement en la seva pintura i el va apropar al Pop Art. L'any 1973 va ser nomenat professor de litografia a *l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics (Llotja)* de Barcelona.

Dins la trajectòria artística de Daniel Argimon podem trobar tres etapes molt ben diferenciades:

- Primera etapa informalista (1958-1967). Informalisme matèric, amb una paleta molt austera (tonalitats grises i reducció del color), utilitzant mescles de pigments, residus de marbre, guix, làtex o cal, buscant una "estètica de la pobresa". Collage. Recupera objectes vells com portes, persianes o trossos de fusta que, descontextualitzats i sotmesos a l'acció del foc, es converteixen en peces d'art gairebé escultòriques.
- Etapa figurativa (1968-1976). Després de la seva estada als Estats Units Argimon incorpora la pintura acrílica, amb colors plans i vius, superfícies llises i elements figuratius de marcada càrrega simbòlica "enormes botes destructives, personatges amb els braços enlaire, fusells amenaçadors, coloms abatuts, elements de la naturalesa, símbols sexuals" amb clares influències del Pop Art.
- Retorn a l'informalisme (1977-1996). Retrobament amb la matèria i un renovat ús del foc i del collage. Incorpora elements de rebuig de la vida

quotidiana (ampolles de plàstic, escombres, llumins, cartons, diaris, trossos de teles, filferros, cristalls trencats...). Un fet clarament diferencial respecte a la primera etapa informalista és que l'artista s'obre al color, utilitzant combinacions d'ocres groguencs, vermells vius, verds turquesa i particularment tonalitats de blau.

Daniel Argimon va ser molt més que un simple artista plàstic. El seu sentit ètic i el seu compromís solidari eren inherents a la seva personalitat. Al llarg de la seva vida, va utilitzar la seva obra com un mitjà directe de crítica social, denúncia política i defensa dels drets humans.

Josep Guindo Soldevila

(text contraportada)

«Sempre, tot és vell i tot és nou a l'obra de Daniel Argimon. Un recorregut al llarg de l'extensa obra d'aquest artista ens afronta amb la sorpresa i el canvi i ens retorna a una base inamovible. Al llarg dels anys ha establert un joc d'alternàncies que van des de la protesta social a les subtilitats estètiques passant sempre per un tracte morós de la matèria. Aquesta és la constant més radical, en la seva obra, allò que li dona unitat i continuïtat. [...] Sense tants anys de treball directe dels materials no fóra possible trobar aquestes obres que ens fan viure una poètica peculiar; doncs no és el tema —que no n'hi ha— ni tan sols la referència, sinó la poètica del propi material, del mateix paper i del color, treballats amb gran domini i suavitat».

MIRALLES, Francesc: *Daniel Argimon*. Catàleg *Argimon*, Biblioteca Maneu, Palma, Quadern n° 3, març 1987.